

El rei que va ficar les seues filles en tres gerres

CARLES CANO

Il·lustracions de Maria Espluga

**El rei que va ficar les seues
filles en tres gerres**

© Carles Cano, 2020
© Il·lustracions: Maria Espluga, 2020

© Ed. Val.: Marjal, 2020
Alt Palància, 6, baix
46920 Mislata (València)
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2020

ISBN: 978-84-8348-551-4
Depòsit legal: B. 23766-2019
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Carles Cano

El rei que va ficar les seues filles en tres gerres

Il·lustracions de Maria Espluga

marjal

Fa molts i molts anys, tants que encara la gent se saludava pel carrer, en un regne alegre, somrient i llunyà, hi vivien un rei i una reina, els noms dels quals eren..., diguem: Fransuà i Vichysuà, encara que açò no és important. Allò realment important, transcendent i imprescindible per a aquesta història és que tenien tres filles.

Aquell regne tenia nom, com quasi tot en aquest món, però ningú no el recordava. Per a les seues gents, per als regnes veïns i per a qualsevol que haguera sentit a parlar d'ell, era el País de l'Alegria. Tots

els seus habitants, començant pels reis, eren graciosos, sempre feien broma, sabien contar les històries més espatarrants i eren uns bromistes de campionat.

El rei, que era un destrellatat i més d'una vegada s'havia passat de la ratlla amb alguna broma pesada, havia escoltat d'un joglar castellà, de pas pel regne, un conte sense solta ni volta ni final, aquell que diu: *«Pues resulta que era un rey que tenía tres hijas, las metió en tres botijas y las tapó con pez. ¿Quieres que te lo cuente otra vez?»* I se li va acudir provar a veure què passava. Així que va ficar les seues tres filles en tres grans gerres i les va tapar amb pega, que és una cosa llefiscosa, negra i fastigosa. La reina, quan se'n va assabentar, de seguida va trencar les gerres i les va traure d'allí.

Ho veia tot negre. Les seues filles estaven negres. Negres com la boca del llop, com l'atzabeja, com el sutge i com la nit més fosca. De fet, de nit l'única cosa que se'ls veia eren els ulls que pareixien surar en l'aire. Feien molta por.

La reina, que ja havia aguantat moltes de les seues bromes, va pensar que allò ja passava de la ratlla. Amb un enuig monumental, va enviar el rei a pastar fang, a la porra i allà on sant Pere va perdre la boina. I ell, cregut i obedient, per no sentir la reina enfadada, va reunir el seu exèrcit i se'n va anar a buscar aquells llocs. Ja trobaria alguna guerra amb què entretindre's i algú que li aguantara les bromes.

A les filles, com era costum en aquella època, seguint la moda de Blancaneu, que

era blanca com la neu i amb els llavis rojos com la sang, a penes si els havia tocat el sol. Per això, fins aquell moment, havien lluit un color esvaït i blancús, cosa que, d'altra banda, feia honor als seus noms, ja que es deien: Alba, Blanca i Clara, o A, B i C, com les anomenava son pare. Però, clar, ara el nom no tenia res a veure amb el seu color. I per més que van emprar sabons, fregalls, tota classe de detergents, llevataques i fins i tot paper d'escat, aquella capa negra en què les havia banyat son pare no desapareixia.

A més, quan es va assecar del tot la pega, se'ls va quedar una cara absolutament inexpressiva. I així, de ser unes xicotetes somrients i alegres, van passar a tindre una cara tan seriosa i ombrívola com una

làpida. I com que un s'acostuma a tot, també elles es van acostumar a aquella pell negra i brillant que lluien amb la major dignitat.

Va passar el temps i el rei, que semblava important en aquesta història, feia molt de temps que havia desaparegut. Segurament estaria guerrejant per ací i per allà, o l'haurien fet presoner i estaria en una fosca masmorra, o s'havia allunyat tant del seu regne que ara no sabia tornar, o sap Déu què. Mentre no estava el rei, manava la reina, que d'altra banda hi estava molt acostumada; però en veure que el seu marit no tenia traça de tornar, es va cansar de manar.

Això és molt, molt estrany, ja que ser la reina era fantàstic: manava més que nin-

gú; tot el món li feia cas i li feia reverències, que és com fer la pilota però en fi; li preparaven els millors menjars... Per si això no fora poc, la gent agitava banderetes quan es deixava veure pel carrer i li cridaven: «Majestat, majestat! Reina, reina! Altesa! Oé, oé , oé, oé! Oé, oé!»». I l'aplaudien a rabiar. Ella somreia tot el temps i agitava la mà per saludar.

Però el cas és que, malgrat això, igual que un s'acostuma a tot, també es cansa de tot, i ella es va cansar de ser reina. Ja havia manat prou en absència del rei, i també en la seua presència, i el que volia era retirar-se a una caseta al camp i cuidar-se dels seus gats, de l'hortet i d'un jardinet.

Tot seguit va pensar que tenia un problema, perquè, és clar, no podia dir als